

Arrest

nr. 95 527 van 22 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 14 mei 2012 houdende bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat C. TROYER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienden op 3 september 2009 een visumaanvraag kort verblijf (type C) in bij de Belgische ambassade te Islamabad. Bij beslissing van 24 september 2009 werd hen een visum afgegeven.

Verzoekers dienden op 16 december 2009 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen nam *d.d.* 16 mei 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen die beslissing stelden verzoekers op 16 juni 2011 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 10 augustus 2011 dienden ze een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet omwille van medische problemen van hun zoon. Op 11 augustus 2011

dienden ze een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet omwille van medische problemen van verzoekster.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigerde de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij arresten nr. 72 481 en 72 482 van 22 december 2011.

De aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 10 augustus 2011 werd op 28 november 2011 onontvankelijk verklaard.

Verzoekers dienden op 10 januari 2012 opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard op 28 november 2011, dienden verzoekers op 16 januari 2012 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De ambtenaar-geneesheer stelde op 18 april 2012 dat het dossier niet toelaat te concluderen dat de ziekte een directe bedreiging inhoudt voor het leven van verzoeker en dat de beschreven PTSD niet van aard is een directe bedreiging te zijn voor het leven van betrokkene. Hij stelde dat de gezondheidstoestand niet kritiek is en dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 10 januari 2012, werd op 18 april 2012 onontvankelijk verklaard.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigde op 19 april 2012, bij arrest nr. 79 559, de beslissing van 28 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Verzoekers kregen op 14 mei 2012 een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoekers (bijlage 13quinquies). Dit zijn de bestreden beslissingen:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten (...) geboren te Sargoda , op (...) en van nationaliteit te zijn : Pakistan het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 22/12/2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen...”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Overwegende dat de verzoekers een eerste en enig middel nemen van het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van het beginsel van behoorlijk bestuur, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van het artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele Vrijheden evenals van het beginsel van het gezag van gewijsde. Dat de verzoekers op 09 augustus 2011 twee aanvragen tot machtiging tot verblijf wegens medische redenen ingeleid hebben, de ene voor de verzoekster, en de tweede voor hun zoon. Dat deze Rechtsmacht de beslissing van onontvankelijkheid die de tegenpartij op 28 november 2011 genomen heeft door haar arrest van 19 april 2012 (nr. 79559) nietig verklaard heeft. Dat, indien tegen de nieuwe aanvraag 9ter die de verzoekster op 10 januari 2012 ingeleid werd een beslissing genomen werd, dit voor de zoon van de verzoekster geenszins het geval is. Dat het dossier ten gevolge van het vernietigingsarrest van de Raad dus terug bij de Dienst Vreemdelingenzaken gekomen is, die dit dossier opnieuw dient te onderzoeken en een nieuwe beslissing dient te nemen. Dat geen enkele beslissing betreffende hun zoon genomen werd. Dat de Dienst bijgevolg aan de verzoekers geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht verlenen alvorens

zich uitgesproken te hebben betreffende de aanvraag tot machtiging tot verblijf die zij voor hun kind ingeleid hebben. Dat de motiveringen van de betwiste beslissingen de vermelde aanvraag tot machtiging trouwens niet beogen. Dat de betwiste beslissingen wat dit betreft het beginsel van uitdrukkelijke motivering niet naleeft. Dat zij bijgevolg strijdig zijn met de bepaling en de beginselen die in huidig middel beoogd worden, en in ieder geval geen rekening houden met de inhoud van het arrest dat deze Rechtsmacht op 19 april 2012 uitgesproken heeft, en de gevolgen dat deze laatste voor de regularisatieprocedures van de verzoekers inhoudt. Dat de verzoekers in die zin naar de twee volgende arresten verwijzen : (...). Dat de betwiste beslissingen te bevelen zonder de aanvraag tot machtiging tot verblijf die de verzoekers voor hun zoon ingediend hebben in concreto onderzocht te hebben anderzijds strijdig is met het artikel 3 van het hierboven vermelde Verdrag.”

2.2. Het indienen van een regularisatieaanvraag heeft geen schorsende werking ten aanzien van het rechtsgeldig genomen bevel om het grondgebied te verlaten. Immers, het louter indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet doet geen rechten en plichten ontstaan, het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf brengt geen enkel verblijfsrecht met zich mee, en maakt niet dat een vreemdeling dan gemachtigd of toegelaten zou zijn om in het Rijk te verblijven (zie ook: Cass. 19 maart 2001, A.JT. 2000-01, 926; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 30 november 2004, nr. 137.746).

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen artikel 3 van het EVRM heeft miskend.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig januari tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,
dhr. M. DENYS,
De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
griffier.
De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC